Yayınevi Sertifika No: 42547
Yayın No: 366

Şok Timi-1
FATİH SULTAN MEHMET'LE İSTANBUL'UN FETHİ
Muhiddin Yenigün

Genel Yayın Yönetmeni: Ergün Ür
Yayınevi Editörü: Ömer Faruk Paksu
İç Düzen: Nurullah Bilekli
Kapak Tasarımı: Cemile Kocaer

ISBN: 978-605-2236-54-3
1. Baskı: Aralık 2018

Copyright © Uğurböceği Yayınları, 2018

Uğurböceği Yayınları Eğitim ve Dağıtım Tic. Ltd. Şti.
Emniyettepe Mah. Kazım Karabekir Cad. Avrupa İnşaat Apt. No: 3/1 Eyüpsultan/İstanbul
Tel: (0212) 446 21 00 • Faks: (0212) 446 01 39

www.ugurbocegiyayinlari.com • www.ugurbocegi.net
e-mail: info@ugurbocegi.net
instagram.com/ugurbocegiyayinlari
facebook.com/ugurbocegiyayinlari
twitter.com/ugurbocegiyayin

Baskı-Cilt: Erkam Yayın San. ve Tic. A.Ş.
İkitelli O.S.B. Mah. Atatürk Bul. Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C Başakşehir/İstanbul
Tel: (0212) 671 07 00 • Matbaa Sertifika No: 19891

Bu eserin tüm yayın hakları, 42547 sertifika numaralı Uğurböceği Yayınları Eğitim ve Dağıtım. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Eserde yer alan metin ve resimlerin Uğurböceği Yayınları Eğitim ve Dağıtım. Tic. Ltd. Şti.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayınlanması ve depolanması yasaktır.

ŞOK TİMİ 1

FATİH SULTAN MEHMET'LE İSTANBUL'UN FETHİ

Muhiddin Yenigün
Çizer: Hüseyin Penekli

MUHİDDİN YENİGÜN

1970 yılının Mart ayında İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini mahallesindeki Yedikule İlkokulu ve Yedikule Lisesi'nde tamamladıktan sonra, üniversite öğrenimi için de evinden fazla uzaklaşmayı tercih etmeyip, evden yürüyerek yarım saatte ulaşabildiği İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nin Fizik Bölümü'nü bitirdi. Bir ara öğretmen olmayı düşünüp yine yürüme mesafesindeki bir dershanede staj yaptı ama kader kendisi için çok farklı bir yol çizmişti. Stajın ardından kendini Malatya'da askerde buldu. Maalesef askerlik söz konusu olunca eve yürüme mesafesinde bir birlik bulmak o kadar kolay olmuyordu. Yedi ay süren Beydağı manzaralı vatani görevin ardından evine döndü.

Askerlikten sonra hayata bıraktığı yerden değil, bilişim sektöründen devam etti. 2003 yılından bu yana da Su Vakfı'nda görev yapmaktadır. 2009'dan itibaren mesaide olmadığı zamanlarda yazma denemeleri yapmaya başladı. Hâlâ devam ettiği yazılarını www.muhiddinyenigun.com adresindeki kişisel sitesinde paylaşmakta, ayrıca bu yazılarından pek çoğu, çeşitli web siteleri tarafından da yayımlanmaktadır. 2014'ten itibaren yazıları başta Zafer Dergisi olmak üzere çeşitli dergilerde yayınlandı.

Evli olup, iki kız babasıdır.

e-posta: muhiddin@yenigun.name.tr
twitter.com/muhiddinyenigun
instagram.com/muhiddinyenigun

Yayımlanmış Eserleri:

- İnanmazsan Gel de Bak
- Yaşıyor muyuz? Şaşıyor muyuz?
- Sabri Cemil-1, Uzayda Hayvanat Var mı?
- Sabri Cemil-2, Beyaz Panter ve Kara Dostu
- Sabri Cemil-3, Başımda Kavak Yelleri
- Sabri Cemil-4, Kayıp Bebek Neco
- Sabri Cemil-5, Akıllı Tahta Aklımı Aldı
- Şok Timi-1, Fatih Sultan Mehmet'le İstanbul'un Fethi
- Şok Timi-2, Selahaddin-i Eyyübi'yle Kudüs'ün Fethi
- Şok Timi-3, Alparslan'la Malazgirt Zaferi
- Şok Timi-4, Tarık bin Ziyad'la Endülüs'ün Fethi
- Şok Timi-5, Operasyon Yedikule / Vatan Savunması

İÇİNDEKİLER

Giriş:
ŞOK TİMİ DE NE OLA ACEP?
7

Bölüm 1:
ESRARENGİZ BİR IŞIK
13

Bölüm 2:
NEREYE DEĞİL, NE ZAMANA?
29

Bölüm 3:
NE YAPMALIYIZ? DURACAK MIYIZ BÖYLE?
53

Bölüm 4:
KONSTANTİNOPLE TURU
65

Bölüm 5:
BİR VELİ ZATIN EVİNDE
91

Bölüm 6:
PARDON! PADİŞAHA BAKMIŞTIK AMA!
109

Bölüm 7:
BİR VELİ SULTANI ZİYARET
129

Bölüm 8:
ONU FETHEDEN ASKERDEN OLMAK İÇİN...
145

Bölüm 9:
KEŞİF GÖREVİ VE VEDA
167

Giriş

ŞOK TİMİ DE NE OLA ACEP?

Dedemin gençliğinde İstanbul dendi mi, Suriçi gelirmiş akla... Kahramanlarımızın yaşadığı yer yani.

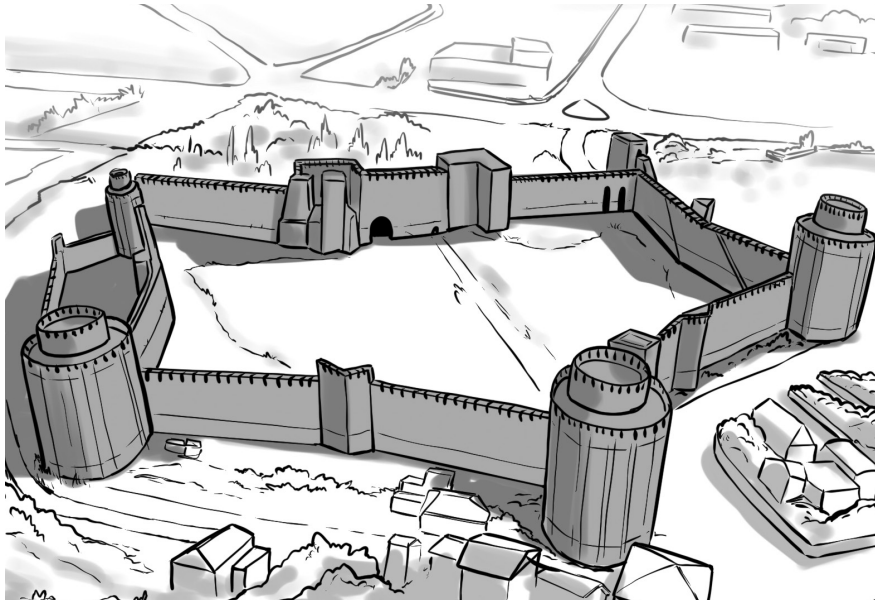

Dedemle bir yerlere gittiğimiz zamanlarda sık sık kendi çocukluğundan bahsederdi, rahmetli. Kocaman kocaman gökdelenlerin, blok blok sitelerin bulunduğu yerleri gösterip:

– Buralar hep dutluktu! Buralar bademlikti! Buraya top oynamaya gelirdik, dediğini çok duyardık.

– Burada denize girerdik, dediği yerlerse ya artık deniz kenarı değil ya da turistik ve sosyal tesislerce işgal edildiğinden görünür bölge dışında kalmış. Böyle olmayan yerlerde ise kocaman tabelalar asılmış.

Kahramanlarımızın mahallesi ise sur içi bölgesinin surlara yakın kısmında kaldığından, zaman zaman surlar, burçlar, zindanlar oyun alanı olur onlar için.

Zaten başlarına ne geldiyse hep oralarda gelmiştir. Daracık merdivenlerden düşüp sakatlananlar, çıkarken ne kadar dik ve dar bir merdivene tırmandığının farkına varmayıp, dönüşü görünce fenalık geçirenler...

• • •

Bu seride okuyacağınız hikâyelerin çıkış noktası da zaten bu surlar. Fakat hikâyelere geçmeden önce size takımımızı tanıtmama izin verin.

Takımımız başta üç kişiden oluşuyordu. Şevket, Orhan ve Kâmil. İlk zamanlar kendilerine üç silahşörler deseler de bir gün isimlerinin baş harflerindeki Ş.O.K. edici düzeni gördüklerinde takımın adı da ortaya çıkmış oldu. ŞOK TAKIMI! Bu üç arkadaş mahallede, okulda, yazın Kur'an'da hep bir aradadırlar.

Bir de Timur Abi var. Kafaları karıştıkça veya içinde bulundukları sıkıntılı durumdan çıkış yolunu bulmakta zorlanınca, hemen Timur Abilerine başvururlar. O da sağ olsun onları hiç yarı yolda

bırakmaz. Lakin son zamanlarda her halta burunlarını sokup işleri sarpa sardırdıkça, imdat istemek üzere, o kadar çok Timur Abilerinin ocağına düştüler ki, onu da gruba dâhil etmeleri şart oldu. Hâl böyle olunca TİMur Abi'nin adını da grubun adına zerk ettiler tabii. Böylece grubun adı ŞOK TİMİ oldu.

İşte ŞOK TİMİ kısaca bu! Teker teker elemanlar hakkında karakter tahlili yapmaya gerek yok şimdilik. Nasıl olsa hikâyeleri okurken tanıyacaksınız onları. Boşa vakit harcamadan hikâyelere geçelim.

Bu seride her üyemiz farklı bir macera anlatıyor sizlere. Fakat tüm hikâyelerde hepsi bir arada olacak tabii ki. E, anca beraber kanca beraber, değil mi?

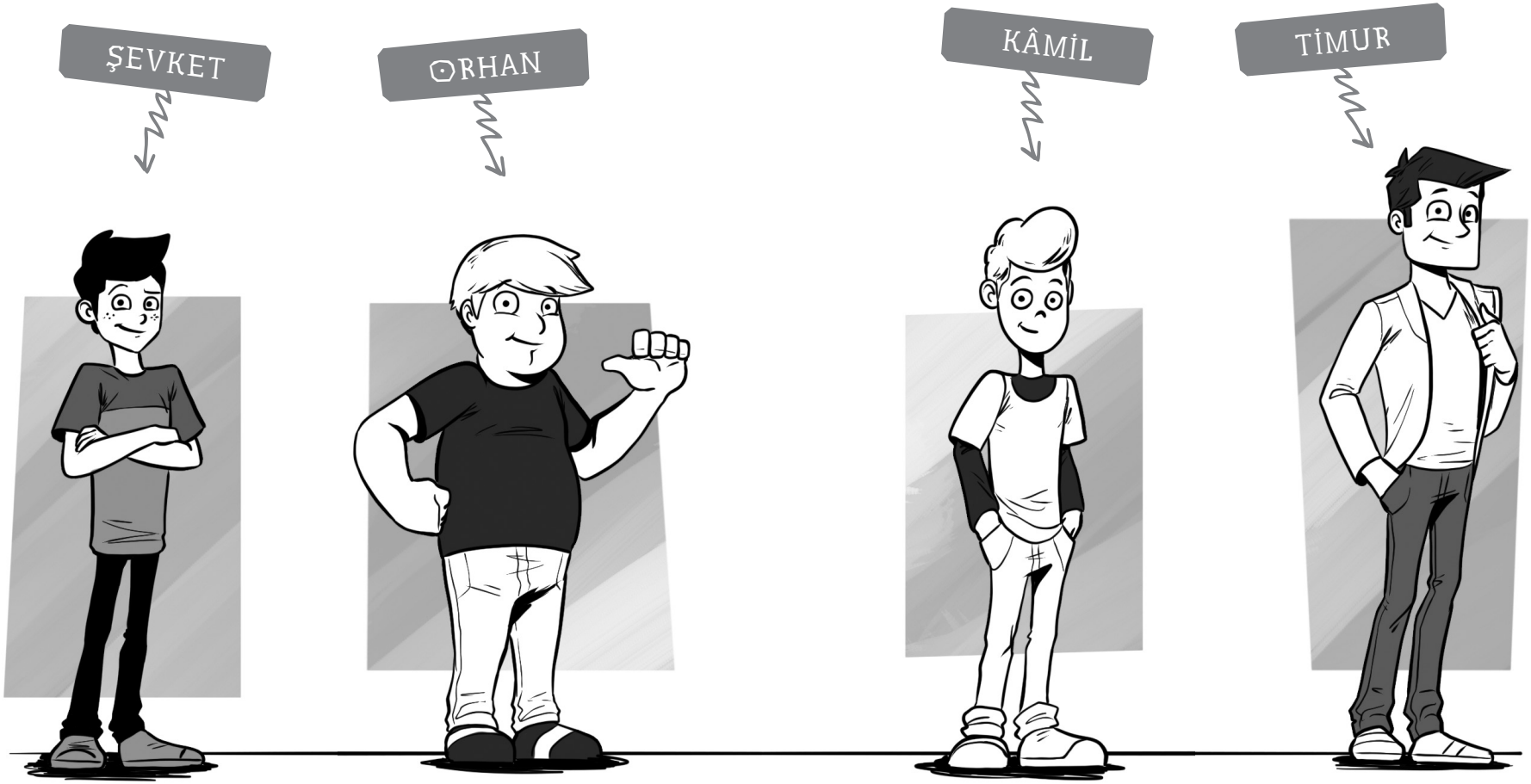

İlk macera anlatıcımız Şevket... İkinci macerayı Orhan anlatacak. Üçüncüyü Kâmil, dördüncüyü de Timur Abi... Fakat serimiz beş maceradan oluştuğuna göre, acaba beşinciyi kim anlatacak? O da sır olsun şimdilik. Belki güzel bir sürpriz bekliyordur sizi son macerada...

Bu arada ilk hikâyeyi Şevket'e anlattırarak ona torpil yaptığımı falan düşünmeyin sakın! Grubun adı ŞOK yerine KOŞ TİMİ olsaydı o zaman ilk macerayı Kâmil'den dinleyecektiniz. Ya da meselâ grubun adı OŞ... Yok, olmadı! OK... Bu da olmadı! OT... Bu hiç olmadı!

Anlaşılıyor ki, hiçbir şekilde ilk macerayı Orhan anlatmayacakmış. Timur'un ilk macerayı anlatabilmesi içinse, grubun adının TİMUŞKO gibi bir garabet olması gerektiğinden, öyle bir ihtimal de otomatik olarak ortadan kalkmış oluyor.

Bakalım Şevket neler anlatacak?

Haydi, buyurun. Başlıyoruz.

Bölüm 1

ESRARENGİZ BİR IŞIK

Yine bir gün biz, üç yağız yiğit, surlar arasında vakit geçirmekteydik. Özellikle burçların içi ve zindanlar gibi kapalı kısımlarda dolaşmayı pek severdik.

Kapalı dediysem, duvarlarla sadece yanları kapalı yani... Surları yapan müteahhit malzemeden çalıp burçlara çatı yapmadığı için, içerideki (!) kişi her türlü meteorolojik olaydan doğrudan haberdar olabiliyor bu mekânda.

Burcun içine giren kişi de aynı anda hem içeride hem dışarıda olmuş oluyor.

Derler ki Tanpınar meşhur şiirine burada başla-

mış, “Ne içindeydim surların ne de büsbütün dışında...” dedikten sonra bakmış gerisi gelmiyor, “Ne içindeydim zamanın ne de büsbütün dışında...” diye değiştirip oradan yürümüş. Şehir efsanesi de olabilir tabii bu!

Elbette ki bu durum bizim zerre kadar umurumuzda değildi. Mesela ben ortaya şöyle fikirler atabiliyordum:

– Oğlum var ya! Şu duvardan şu duvara bir file gersek ne güzel voleybol oynanır burada ha!

Orhan:

– Hakikaten yaa! Topun yola, bahçeye, araba altına kaçma derdi de yok. Dört taraf duvar, ne güzel!

– Ya bırakın şimdi fileyi, pazar arabasını! Burada en güzel Japon kale maç yapılır. Zindanları da kale yaparız.

Orhan:

– Bak bunu daha çok sevdim Kâmil. Hem de masrafsız. Bir top bulsak yeter.

Ben:

– Yalnız beyler! Şuraya yukarı bir çember takabilsek basket de güzel olur burada ha!

Kâmil:

– Yok be abi! Basket olmaz burada! Zemine baksana, yamuk yumuk. Topu yere vurduk mu ne tarafa gider Allah bilir!

Ben:

– O da doğru tabii!

Orhan:

– Milletin kalesini, surunu çok amaçlı spor salonu yaptık çıktık iki dakikada ha! Oldu olacak zindan içlerine de tribün yapalım.

Kâmil:

– Ne alakası var oğlum? Biz buraya kalabalıktan kaçmak için gelmiyor muyuz? Ne topluyorsun milleti tepemize?

Orhan:

– Sana atacağım muhteşem golleri izlemekten mahrum kalmasınlar diye oooluum...

Böyle böyle, biraz oyun, biraz geyik muhabbeti yaparken hava kararmaya başlamıştı. Havanın kararmasıyla birlikte Orhan zindanlardan birinde bir ışık gördü.

– Şişşt! Dur bi dur! Işık mı parladı şurada?

Ben:

– Ne ışığı be? Korkutma oğlum insanı?

– Parladı işte! Orada bak!

Yine ben:

– Orhan, dayak isteme!

Yıllarca bu yerler hakkında dinlediğimiz esrarengiz, gizemli hikâyelerin de etkisiyle saniyeler içinde korku moduna geçivermiştik.

Bu arada, böyle antiripiston kavramları ifade etmek için neden hep kız isimleri kullanılır anlamıyorum? Esra-rengiz, Gizem, Hülya... Mesela esrarengiz yerine Cengizengiz deselermiş daha güzel, daha kafiyeli olmaz mıymış?

O gün biz korkunun da verdiği büyük rahatlıkla (!), Orhan'ın gösterdiği yerde ışık mışık olmadığına, o tarafa bakmaya bile gerek duymadan karar verip, ertesi gün yeniden buluşmak üzere evlere dağıldık.

Bazıları bu olayı "korkudan arkalarına bile bakmadan kaçtılar" şeklinde anlatabilir. Lütfen onları dikkate almayın.

Ertesi gün konu yine gizemli ışıktı:

– Ya, parladı bi ışık zindanın içinden diyorum!

Ben:

– Saçmalama Orhan! Yüzlerce yıldır hiçbir insan yaşamıyor oralarda.

– Ben de ondan korktum zaten kardeşim. Ya o parlayan şey...

Kâmil:

– Şişşt! Sus! Sus! İsmini söyleme.

Orhan:

– Biz nasıl bir belaya bulaştık Şevket?

– Biz bulaşmadık oğlum! Sen bulaştın! Biz bir şey gördük mü Kâmil?

– Valla ben bir şey görmedim!

– Vaaay! Satışçılar sizi... Hani lan hep birbirimize destek olacaktık! Ölmek var dönmek yoktu!

Kâmil:

– Öyle deme kardeşim, niye satalım seni? Ama gerçek bu. Biz ışık mışık görmedik.

– Görmezsiniz tabii! Ben daha lafımı bitirmeden öyle bir depara kalktınız ki... Ödlekler sizi!

– Kim? Ben mi? Bırak ya, ne korkacağım! Boşta bulundum sadece.

– Kâmil efendi, boşta bulunan adam yere düşer, yerinden sıçrar falan... Boşta bulunup arkasına bakmadan kaçan bir sizi gördüm.

– Tamam be tamam! Sen korkmadın sanki.

– Korkmam mı? Bütün gece uyku uyuyamadım bu yüzden. Bir de meraktan...

Ben:

– Ya, hakikaten neydi o ışık acaba? Eğer gerçekten varsa tabii!

– Bak hâlâ...

Ben:

– Ya oğlum inanmak istemiyoruz işte. Hatta bu işi kurcalamak da istemiyoruz.

– Yok yok! Benim bunu çözmem lazım. Ben Timur Abi'ye gidiyorum. Benimle gelecek yüreği olanınız var mı?

Ben:

– Gidelim bakalım! Timur Abi ne diyecek bu işe?

Hep birlikte Timur Abi'nin yanına gittik. Bir taraftan konuyu nasıl anlatacağımızı düşünürken, bir taraftan da acaba bize güler mi diye endişe ediyorduk.

Fakat Timur Abi başta dalga geçse de, özellikle Orhan'ın konuyu anlatırken ne kadar korktuğunu görünce, bizi ciddiye alıp dikkatle dinledi ve dedi ki:

– O zaman gidip birlikte bakalım şu ışığa. Ne dersiniz?

Kâmil:

– Bakalım madem! Belki yanımızda sen olunca korkmayız o kadar.

Orhan:

– Ama şu anda ortalık aydınlık. Işık aydınlıkta görünmüyor ki! Dün de hava kardıktan sonra çıkmıştı ortaya.

– Tamam o zaman! İkindiden sonra gelin, birlikte gidip bakalım şu gizemli ışığa.

Timur Abi bizi ikindiden sonra çağırmıştı ama bu merakla ikindi nasıl gelecek onu söylememişti. Zaman geçmek bilmiyordu. Kafalarımız fena takılmıştı bu işe. Tam top oynarken aklımıza geliyor, maçı bırakıp gizemli ışığı konuşmaya başlıyorduk.

Nihayet ikindi geçti ve hava kararmaya başladı da Timur Abi'nin yanına gittik. O da hazırlanmış bizi bekliyordu.

– Hah! Hoş geldiniz çocuklar. Ben hazırım. Haydi çıkalım! Bakalım nasıl bir şeymiş şu sizin esrarengiz ışığınız.

Kısa zaman sonra surlara varmıştık. Hep birlikte Orhan'ın ışığı gördüğü zindana girdik. Bu arada hava da iyiden iyiye kararmıştı.

Zindanın içini hızlıca kolaçan ettikten sonra, hepimiz yargılayan gözlerle Orhan'a bakıyorduk. En önce ben gösterdim tepkimi:

– E, Orhan Bey! Nerede senin şu esrarengiz ışık?

Nasıl yaptın bilmiyorum ama dün bizimle oynarken aynı anda rüya da görebilmeyi başarmışsın. Tebrik ederim seni. Koca gün ne sıkıntı yaşattın bize ya!

Ben bu minval üzere Orhan'ı tahta fırçası ile fırçalarken bir an fark etim ki kimse beni dinlemiyor, herkes bir noktaya gözlerini dikmiş hareketsiz bakıyordu.
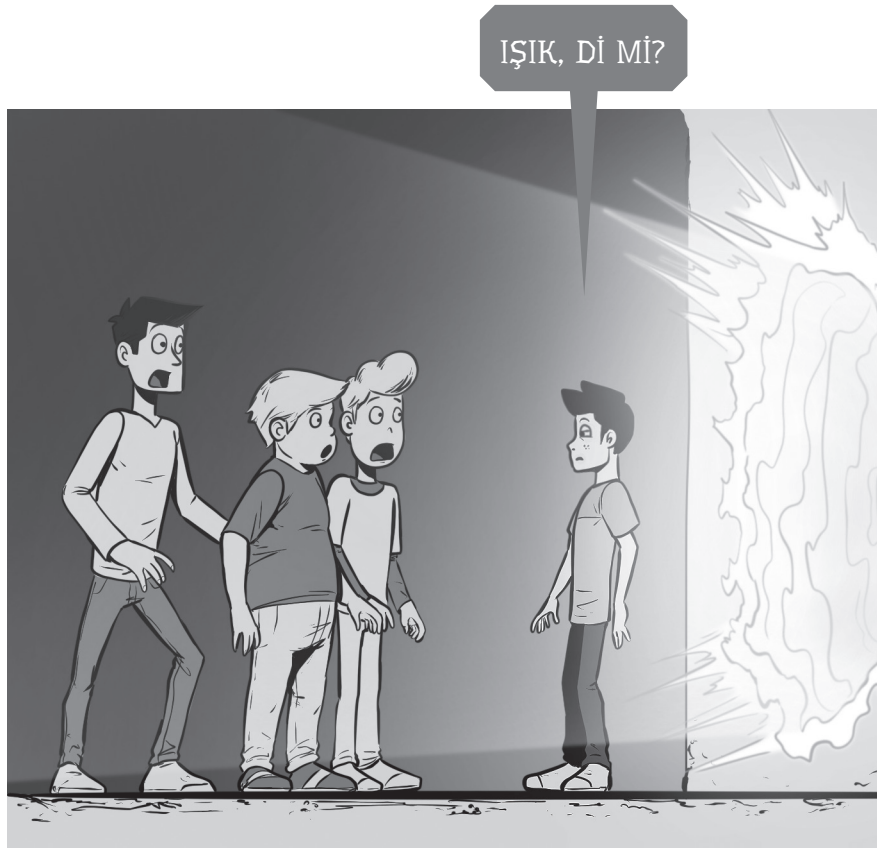
Arkam dönük olduğu için neye baktıklarını görmüyordum ama tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yoktu: